De vrolyke zee-lieden, verheugd over de vrye zeevaart

bron
De vrolyke zee-lieden, verheugd over de vrye zeevaart. J. Wendel, Amsterdam 1800

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_vro004vrol01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

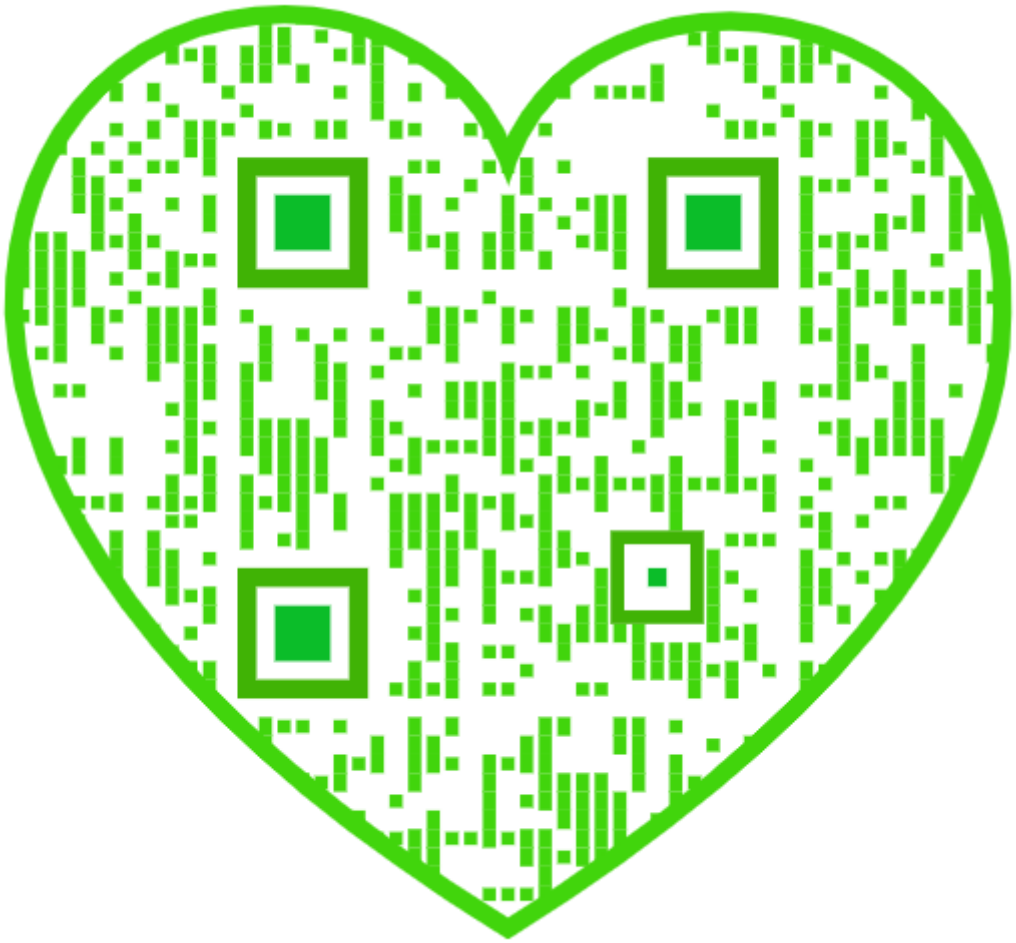

De vrolyke zee-lieden,
verheugd over de vrye zeevaart.

Een nieuw zee-mans lied,
***Wys: Pantelon door kunst verheeven*.**

1.

Al die maar lust heeft om te vaaren
Ten dienst van 't lieve vaderland /
Voor hem rek ik myn taaijen snaaren
En ryk als broeders hem de hand /
Ik laat myn door Nephtunis geleiden
Zyt vergenoegd en bly te moe /
Ik zal nimmer van den Zee afscheiden
Maar vaaren tot 't eind myns leevens toe / bis.

2.

Aan boord kan men in vreugden leeven
Daar weet men van geen tegenspoed /
Een yder word zyn eer gegeven /
Als men maar aan zyn pligt voldoet
Ik laat myn door Nepthtunis geleiden
Zut vergenoegd en bly te moe /
Ik zal nimmer van de Zee afscheiden

Maar vaaren tot 't eind myns leevens toe bis

3.

Als men dan komt in vreemde landen /
Daar is een Zeenman hoog geacht /
Zo wel by hooge als laage standen /
Veel meer dan ooit den landman slagt
Ik laat my door Nepthunis geleiden /
Zyt vergenoegt en bly te moe /
'k Zal nimmer van de Zee afscheiden /
Maar vaaren tot 't eind myns leevens toe / bis.

4.

Men kan ook by de dames koomen /
Men komt daarby ook op 't salet /
Een zeeman behoeft nooit te schroomen
Al om te gaan met haar na bed /
Daarom laat ik my door Nephtunes geleiden /
Zyt vergenoegd en bly te moe /
Ik zal nimmer van de Zee afscheiden
maar vaaren tot 't eind myns leevens toe / bis

5.

En als men dan weer t'huis zal vaaren
Is 't of den geest op mieuw herleeft /
Dan tart men ramspoed en gevaaren /
Waar voor gy laffen landman beeft /
Ik laat myn door Neyhtunis geleiden
Zyt vergenoegd en bly te moe /
Ik zal nimmer van de Zee afscheiden

maar vaaren tot 't eind myns leevens toe bis

6.

En als men dan weer die hoop laat vallen
Ik meen de ankers in 't zand /
Dan hoort men juigen aan de wallen /
Welkom in ons vaderland /
Ik laat myn door Nephtunies geleiden
Zyt vergenoegd en bly te moe /
Ik zal nimmer van de Zee afscheiden
maar vaaren tot 't eind myns leevens toe bis

Krygs lied,
Wys: *Hier legt myn Damon in 't graf.*

1

Myn minnaar is een jongeling,
Geschaapen tot den stryd,
Zyn arm heeft aan 't Vaderland,
Zyn min en hart gewyd,

2

De dag is daar, waar op myn moed
word op den proef gesteld,
Het Vaderland eist Eduward,
Ten stryd in 't Oorlogsveld.

3

De kreet ter stryd, ô Jongeling /

Roept zyne fierheid aan,
Hy zweert: ik red u Vaderland,
Of ik wil met uw vergaan.

4

Geen zugt die mynen Boesem loost,
Verdooft myn minnaars moed,
Het Vaderland heeft Eduward,
Met Leeuwen melk gevoed.

5

Niet stuit my in myn eerste pligt,
Dus luid zyn fiere taal:
Het Vaderland gebied myn arm,
Myn moed den zegenpraal.

6

Zyn Oorlogsdrift, zyn heldenmoed,
Zyn kragt, 't groeit alles aan,
Hy zegt: kan ik myn Vaderland,
Vernederd zien vergaan.

7

Dan waar myn min u hart onwaard,
Geliefde Julia,
waar 't Vaderland zyn stryders roept
Klopt myn 't hart te ga.

8

Den heldentaal des Jongelings,
verdryft myn angst en leet,
Myn Eduward heeft voor den tocht
Myn 't hart reeds overreed.

9

Dat hart klopt als 't edel hart,

Van mynen fieren held,
My dunkt ik zie myn minnaar reeds,
Aan 't Oorlogs spits gesteld.

10

Ik gespe zelfs het Oorlogs staal,
Hem om de lendenen aan,
Zijn moed bezweek niet maar zijn min
Schonk myne min een traan.

11

Myn arm die hem als staal omvat,
Wringt onmerkbaar los,
Sinkt op myn boesem loost een zugt
En stapt op 't Oorlogs ros.

12

Den jongeling dus ten togt gereed,
Rykt mij nog eens de hand,
Hy zegt: vaarwel, ô Julia!
ô Min! ô Vaderland!

13

Gelijk een snellen Blixem straal,
Vliegt hij na de Oorlogs drom,
Mijn hart mijn oog roept: Eduward!
Maar mijne tong blijft stom.

14

ô God! bescherm mijn Vaderland,
Waakt voor mijn Jonglings eer,
'k Heb liever geene Jongeling,
Dan eene zonder eer.

15

Keert hij bekranst in mijne arm,

Verwinnaar in den strijd,
Dan word door 't dierbaar Vaderland
Ons Bruilofts maal bereid.

Een Nieuw Lied, of het ongelukkig Huwelyk, tusschen Malle Klaas de Droomer, en Snoepige Mietje.

***Wys*: *Og Moeder geef my tog een Man*.**

1

Og Moeder geef my tog eens raad,
Want ik wil gaan paaren,
Gy weet ik kom vast nog te laat,
'k heb al dertig jaaren
Gewagt, op Mietje de Bruinet,
Maar die loopt nu thans voorslet,
Zy laat haar zo, zy laat haar graag,
Zy laat haar dikmaals zoenen,
Wat zal ik daar meê doenen?

2

De Moeder sprak och malle Klaas!
Wat zal gy doen te trouwen?
De Vrouwen die zyn thans de baas,
En wil je dat aanschouwen.
Loop dan eens by Buurman Piet,
En ziet eens hoe of die booze Griet,
Zy raakt hem zo zy krapt hem braaf
Zy trekt bem by zyn Hairen,
Wil tog uw zinnen fpaaren.

3

De boosheid van die hoddebek,
Is naauwlyks te verdragen.
Piet zit maar stil, is byna gek,
Van al dat duivels plaagen,
En leggen zy dan zaam te bed,
Dan komt nog de meeste pret,
Dan stompt zy zo, zy trapt hem braaf,
En schud hem by de ooren,
Wie zou dat spel bekooren?

4

doch wilt gy trouwen, gaat uw gang
't Kan myn weinig scheelen.
Och neen! zei Pieter ik word bang,
Voor al dat Huiskrakeelen,
Maar moeder als je 'er wel op let,
Een Vrouw is doch de meeste pret,
Ik ben to raar, ik word zo groen,
van onderen aan myn leden,
Ik ben niet wel te vreeden.

5

Hoor Moeder, ginter woond een Meid,
Zeer [...]s van lyf en leden
die heb ik op een zekere tyd,
Al om haar trouw gebeeden,
Maar zy sloeg alles in de wind,
En zei ik ben nog niet gezind,
Het is zo vreemd, het is zo raar.
Om by uw te vernagten,
'k wil liever nog wat wagten.

6

't Is Betje, weetje nu wie 'k meen?
Ik zal het doch eens waagen,
Al loop ik dan een blaauwe scheen.
Het Is tog ligt te waagen,
Zy speeld gestadig in in myn zin,
Als ik aanzie die Engelin,
dan kryg ik zo, ik weet niet waar,
Ja zulke raare Grillen,
tusschen myn buik en billen.

7

Zo dra als Klaas die Meid aansprak,
Was zy al voort geneegen,
Met hem te trouwen, maar myn zak.
Is daar niet toe geleegen,
Sprak zy, want alles is verteerd,
Myn geld en goed, schoon dat niet deerd,
Als gy maar wil, ik wil ook wel
Ik wil wel met uw trouwen,
'k hoop niet dat het my zal rouwen.

8

Toen Klaas het ja woord had van haar
was hy zeer wel te vreeden,
Sprak Moeder: onze zaak is klaar,
Ik zal myn geld besteeden,
En koopen Huisraad pot en pan,
Als wy dan Trouwen ben ik man,
dan zal ik zo, dan zal ik haar,
Eens deftig Carresseeren,

Ja dat zal niet mankeeren.

9

Zo dra was Klaas met Beth getrouwd
Of zy begon te schelden,
Jou droogkloot jy lyd als een houd,
daar ik myn zin op stelden,
Zomtyds greep zy hem by de kop,
Of dan voor 't gat een schop,
ô jee riep Klaas, ik ben misleid,
dat zien ik voor myn oogen,
Ik ben geheel bedroogen,

Een Nieuw Lied, tot lof en eer van de Petjes.
Wys: Van de Molenaar.

1.

Ach wat is de mode net,
Van de Petjes, van de Petjes,
Ach wat is de mode net
Van de Petjes of Casket;
Ik wil geenen Hoed meer dragen,
Want de mode is gemeen,
Kromme rechte groot en kleyn,
Met een Petje proper zyn.

2.

Die geen geld heeft voor een hoed,

Dragen Petjes, dragen Petjes,
Die geen geld heeft voor een hoed,
Draagt een Petje dat staat goed,
Rood of groen met geele linten,
Afgeboord wat schoone dragt,
't ls een goede koope pragt,
Wie had zo een kop verwagt.

3.

Schoon ik alle mode prys,
Maar de Petjes, maar de Petjes,
Is het beste dat ik prys,
't Is gemakkelyk op de rys,
Voor die na de kou niet vragen,
Zyn de Petjes wonder goed,
Al zien de ooren rood als bloed,
Dat de mode geen pyn aan doet.

4.

Voor de regen voor de zon,
Zyn de Petjes, zyn de Petjes,
Voor de regen en de zon,
Zyn de Petjes ligt en bon,
Slaat de regen in u oogen,
Schynt de zon wat al te heet,
Trekt de klep 't is gouw gereed,
't Is remedie voor het zweet.

5.

Als gy s' avonds wyt moet gaan,
Aan de Petjes, aan de Petjes,
Zyn twee oore lappen aan,
die juist boven de ooren staan,

Dan kan u geen kogel raken,
Uwen kop is wel bewaart,
Jongeren hebbe wat geld vergaard,
Koop een Petje niet en spaard,

6.

Om te spreeken een dogter aan,
Zyn de Petjes, zyn de Petjes,
Goed om digt by een te staan'
Wilt eens kussen 't is gouw gedaan,
Gy en zult u lief niet raken,
Met de kanten van u hoed,
Ja een Pet is wonder goed,
Als g' een keer purgeeren moet.

7.

By de Kinderen groot en klyn,
Dat de Perjes, dat de Petjes,
Dienstig voor een valhoed zyn,
En die gaarn gaan op de tryn,
Om te dansen de Labbertanje,
Of iets 't geen u meer behaagd,
Meisjens zynde met min geplaagd,
Neemt 'er een die 't Petje draagt.

8.

De nieuwe mode staat ieder goed
Van de Petjes, van de Petjes,
Tikkenhaan of ronde hoed,
Voor de Petjes buigen moet,
Spreek my van geen Suweroenen
Want die zyn te zwaar op t hoof[...]
Veel te lang en al te groot,
Zulke mode draag ik nooit.

Een Nieuw Lied, Ter bekragtiging om de vrede te bekoomen.
Wys: Als men den handel wel doorziet.

1

Schept goede moed gy Burgery,
In Stad en Dorp 't alle zy,
Die lang hebben getragt,
Ja by den dag en nagt,
Naar de rust en Vrede,
t Geen wy verhope dat in korte tyd
de langeduurde droeve oorlogstryd
Zal neemen gaan een end,
Tot ons contentement,
En troost in ons elend.

2

Want ziet 't is ieder zyne wensch,
En ook de roep van menig mensch,
Komt men hier ofte daar,
Elk tragt 'er naar,
In verscheiden Landen,
Ider die wenscht om eene goede vrê
De moet vergaat zo wel in dorp als in stê,
Want als 'er is geen rust,
En is 'er geen lust,

En menig Land verwust.

3

Hoe zullen al de Burgery,
Wezen content met herten bly
Ja heel het aardsche dal,
Als men hooren zal,
Den algemeenen Vrede,
Hoe zal verheugd zyn Boer en Ak kerman,
Als hy 't trompet van vrede hore kan
Hy die zo lange tyd,
Leefden in benaauwtheid,
Door dezen Oorlogsstryd.

4

Hoe menig hert heel droef geperst,
Zou worde door de vrugt ververst
Zoo menig Ambachsman.
Niet meer leven kan,
Hy tragt ook naar Vrede,
Hy is zyn werk en couragie kwyt,
Dat blyft stroppele door de Oorlogtyd,
Die reizen over 't Land,
Vragen naar advenant,
Den Vreden en welstand.

5

Menig Soldaat myn hert en lust,
Is om den Vreden en de rust,
Hy die zo menig jaar,
In een droef gevaar,
Nu heeft moeten leven.
Hy is begeerig met al zyn verstand
Eens te gerake in zyn Vaderland,
Waar hy by dag en nagt,
Zyn dood maar en verwagt,
Hy ook naar Vrede tragt.

6

Ja ieder een met dezen tyd.
Zou wezen om de Vrêe verblyd,
Het geen wy hopen al,
Dat 't geschieden zal,
Naar onze verlangen,
O zoete Vrede gy zyt lang verwagt,
Niet zonder reden ieder u verwagt
Vertoont u het is tyd,
Om dat wy zyn bevryd,
Van Oorlog en van stryd.

Een Nieuw Lied.
Wys: *Van Saartje*.

1.

Wel vrienden wat hoort men niet al,
Het zyn steeds raare zaaken,
De meisjes die zyn byna mal,
Zy gaan een kansje waagen,
  Zy zyn jandome dol,
  Zondags gaan zy op hol,
Het zyn gemaakte streeken,
Omra de Rotter damse kermis te gaan
Gelyk het is gebleeken,
Dat Jan de Grutter heeft gedaan.

2.

Mietje met haar beste goed,
Die ging haar eens vermaken,
Met Jan de Grutter die vol moed,
Het zo ver wist te maaken,
  Dat Mie je kreeg in der lyf,
  tot Jan de Pikker zyn geryf,
Ik zal nog meer verhaalen,
Hoe dat het gaat, des 's avonds laat
Ik zal 'er niet om draalen,

Van al die Pikkers praat.

3.

In Portugaal is een vroome man,
Wie zou 'er niet voór zwigten,
Hy moest al na Gouda gaan,
Om boodschappen te verrigten,
Maar 't staat niet popergaal,
Zeggen de Menschen altemaal,
Wat dunkt u van die streeken,
Wat zegje van die doove Mie,
Gelyk het is gebleeken,
Daar het veel Menschen ziet.

4.

Overvaaren met 'er spoed,
En dan nog ras gaan loopen,
Jan de Grutter die slegt doed,
Met kwam haar eens oploopen,
Die zei: hoe loopje zo zagt,
Jan had dat niet gewagt;
Hy zei: hy kon niet loopen,
Hy had een Bloedzweer aan 't Lyf,
Die moest zyn doorgestooken.
Tot lieve Mietje haar geryf.

5.

Zy maakte toen een goed accoord,
En gingen zo na Gouda voort,

Tot dat zy kwaamen aan de Stad,
Een Vriend die daar de wagt op had,
  Die liep ze agter na,
  Waar dat zy heenen ga,
Vrienden ik zal verhaalen,
Hoe dat dit slegte dolle paar,
De poort uit gingen dwaalen,
Hy zag ze niet verder naar.

6.

Wat hoort men niet een groot gerugt
Dat zy zyn thuis gekoomen
Wie heeft gehoord ooit grooter klugt
Van zo een Man der vroomen,
  Die zo drommels Kerks was
  Kom lieve Mietje wel te pas,
Om in Gouda te gaan woonen,
Veeltyds krygt zy wat warms in t' lyf
Van jonge Goudse knaapen,
Dat is tot tydverdryf.

Een Nieuw Lied.
Op een aangenaame Wys:

1

Voor deeze moest men buigen,
Dan diende wel te zwygen,

ô Goôn wil ons dan helpen,
Al van die Troonen af.

2

De menigte vyanden vallen,
Stroomen in haar bloede,
Doopt uw zwaarde,
In dees heilige bloede,
Stort dan ieder in 't graf.

Aria
Op een aangenaame Wys.

1

Laat ons de knoop te zamen trekken,
Myn lieve Meid sla toe, ik meen,
Wy zullen zaamen trekkebekken,
Als duifjes altyd wel te vreên.

2

Weelaan laat ons niet lang vertoeven,
Myn Serasmin, ik zweer uw trouw,
'k Zal 't met uw gerust beproeven,
Hier is myn hand, ik word uw vrouw.

3

wy zullen werken, wy hebben geen nood,
wy hebben niets nodig als kaas en brood
En dan leeven wy nog in Abrams schoot,
En dan verwagten wy vrolyk de dood.

Aria uit de Toverfluit.
Op een aangenaame Wys:

1.

Wy Mannen die voor liefde blaaken,
Vind men doorgaans een goedig hart,
De Vrouwe pligt is steeds te waaken,
Voor 't onheil welk de Mannen tart,
De liefde maakt ons wel te vreên,
Wy leeve door de liefde alleen.

2

De min verzagt de grootste plaagen.
Haar offert ieder Creatuur,
Zy streelt ons alle onze daagen,
En werkt reeds vroeg in de Natuur,
Dus dat men nooit iets vinden kan;
Zo aangenaam als Vrouw en Man,
Man en Vrouw en Vrouw en Man,
Is 't eelste dat men vinden kan.

Een Nieuw Lied, op de hedendaagsche Mode, van de jonkmans.
Wys: Schept vreugde in 't Leeven.

1.

Wat aardige tyden,
Zien wy heden met plaizier,

Veel Jonkmans vryden,
Door minnen vuur,
Men ziet hen loopen dag en nagt,
Met 't hert vol Listen en bedrog;
Zy gaane altyd op de Loer,
Om Dochters te bedriegen,
Al incroijabel daar zy na de mode gaan
Lugt en compabel staan de Mysjes aan,

2.

Ziet Jantje geprezen,
Wat heeft hy mooje kouze aan,
Om by de Mysjes te zyn aan genaam,
Daar by draagt hy een ronde hoed,
Van binnen slegt van buiten goed,
Daar meê zo loopt hy dag en nagt,
Om Dochters te beminnen,
Al incroijabel daar hy na de mode gaat,
Lugt en compabel komt hy op de straat.

3.

Ziet onzen steven,
Hy draagt ook een dikken doek,
Als hy iets moet geven,
Dan is zyn beursie zoek,
Daar op heeft hy een kleetje aan,
Om met de wind voor uit te gaan,
Gestreepten kousen na de trant,
En schoenen met lange tippen.
Als incroijabel draagt hy ook de nieuwe zwier,
Lugt en compabel sterker als papier.

4.

Kyk hy rys loopen,
't staat hem alles even net,
Hy moet ook maken,
Dat men op hem let,
Hy loopt of gaat na de dans,
En in zyn zak is wynig kans,
Zyn ooren die zyn rontom kaal,
Het haar hem osgesneeden,
Als incroiabel beeft hy somtys van de kou
Lugt en compabel is hy rap en gou.

5

Dogters wilt leren,
Die tot liefde zyt gezind,
Schuwd zulke heeren,
Meid u voor de wint,
Neemt liever eenen boer van 't lant,
Als een zo incroiabel kwant,
Want als g' met hem zyt getrouwt,
Moet gy ligte kleeren draagen,
Al incroiabel na de lust en nieuwen zin
Lugt en conpabel al waaren der scheuren in,

Een Nieuw Lied
Wys: Zwart wil ik wel wezen.

1

Myn lieffelyke Roosje,
Wat aangenaame geur,

Moog ik uw voor een poosje,
Ontrooven van uw kleur, bis
Wat zoet aandoenlykheid,
Wanneer het open splyt,
En ik uw Roosje lukken,
Zo zoetjes myn verrukken,
Daar alles voor moet bukken,
Zo ouderdom als jeugd,
Wat vreugd, wat vreugd,
Die een teder hart verheugd. bis

2.

Schoon dat de Angelieren,
Ook lieflyk zyn van lugt,
Dat geeft doch geen plaizieren,
Aan Venus Minnezugt, bis
Geen schoonder Bachus zoon,
Die overtreft dat schoon,
Nog kan dat zoet niet smaaken,
Van aan die Roos te raaken,
Waar alles na moet haaken,
Om die aangenaame geur,
Een kleur, een kleur,
Daar straald een schoouheid deur, bis

3

De roode Roosen blaaden,
Van binnen in dat schoon,
Met wit albast belaaden,
Met een gevlegte kroon, bis.
Ik aanschouw het op myn kniën,
En kon van vreugd niet zien,

En niemand kwam my moeijen,
Ik ging dien Roos besproeijen,
Waardoor haar schoonheid bloeijen,
En meerder Roosjes teeld,
Hoe streeld, hoe streeld,
My dat aangenaame beeld. bis

4.

Hoe aangenaam is 't minne,
Van wederzyde wis,
Nu kan een vreugd verzinnen,
Die aangenamer is, bis
Het baard ons wel eens pyn,
Verdriet en chagaryn,
Doch is 'er niet op aarde,
Dat meerder is van waarde,
Als 't plukken van die Roos,
Altoos, altoos,
Was het dat ik verkoos. bis

Minneklagt van Damon.
Wys: *Van de Knoop*.

1

Myn Silvia! myn uitgeleezen,
Myn twede ziel! ik zweer u trouw,
Waarom komt gy niet als voor dezen,
By my, in myne Schaapen kouw?
Hoe vaak myn lief! myn schat! myn waarde!

Hoe vaak zyn wy vroeg opgestaan
Eer Phebus nog een straal op de aarde
Vertoond had; Veldwaars heen gegaan,
Wy weiden ons schaapjes, en kenden geen nood;
Wy aten te saamen, ons kaas en brood;
De Lammertjes sliepen in onzen schoot,
De liefden was 't al, wy vreesden geen dood.

2.

Hoe weiden onze schaapjens saamen;
Hoe zongen wy een vrolyk Lied;
Als wy in veld of bosschen kwaamen;
Door d' Echo maar alleen bespied:
Hoe menigmaal hebt ge in de laantjes,
Van 't boschje in myn arm gerust,
Hoe dikwerf heb ik liefden traantjes,
Van uwe koontjes afgekuscht.
Wy zongen, wy sprongen, wy kenden geen nood,
Wy aten te saamen ons Kaas en Brood,
Uw Hoofdjen dat rusten in mynen schoot;
De liefde was sterk, gelyk als de Dood.

3

Maar ach! tyden zyn verdweenen,
Zints Coridon van liefde sprak,
ô Silvia! ... nu vlucht gy heenen,

Hy is 't die onze min verbrak,
Gy waard niet trouw, help myn ô Goden,
Aan hoor myn klagt!! ik zweer! ik zweer!
By de Altaar, die van klaver zooden
Gebouwd is, dat ik nimmermeer,
Myn Schaapjes wil weiden; Ik laat ze in nood,
Ook nimmermeer Eeten wy Kaas en Brood,
Of rusten op d' Aarde, haar vrugtbre schoot,
Maar sterven! Ja sterven, van liefden de Dood.

Klagten van Incroijable Mietje, aan haar Moeder, over het dragen, van haar oude Mode Kleeren.

Wys*: *Dochters van de nieuwe trant.

1.

Moeder ik ben gaaren net,
Laat my ook de moden draagen,
Als ik op de schoone dragten let,
Moeder ik kryg daar in behaagen,
Ik zal werken vroeg en laat,
Ja al was 't geheele nagten,
Ag kleed my maar na den nieuwen staat.
Daar alle de Jonkmans naar tragten. bis.

2.

Mietje wat krygt gy in den zin,
Dat gy my zulks komt te vraagen,
Is dat van u groot gewin,
Dat gy de mode ook wil draagen,
Houd u content met uwe dragt,
Als gy wilt twee stuivers winnen,
Moet gy van 's morgens tot middernagt,
Op u vlaag wiel zitten spinnen. bis.

3.

Ach Moeder lief ik zal zo fyn,
Werken geheele weeken,
Als ik maar fraai gekleed mag zyn,
Dat my de Jongmans ook aanspreeken,
Als ik gaan naar de mode zoet,
Dan zal ik wel aanspraak krygen,
Maar ik draag altyd dat ouwerwets goed,
'k Moet daarom by de Jonkheid zwygen.

4.

Mietje gy zyt immers wel gekleed,
Gy en draagt geen todden of prullen,
Ja maar Moeder het doet my leed,
Als dat my de Jonkmans zullen,
Schouwen als zy my zien op straat,
Zy waagen vliegens hunne oogen,
Op de geen die naar de Mode gaat,
Zegt wie zou het konnen gedoogen. bis.

5.

Moeder dat 'k een paar schoenen had,
Met van die lange scherpe bekken,

Al de Jonkmans in de Stad,
En zouden met my niet gekken,
En een paar koufen naar den tryn,
Groen of blauw zo men ziet draagen,
Als 'er maar schoon klinken in zyn,
'k Zou na 't couleur dan nog niet vragen.

6.

Een kort peroken dat is net,
Gelyk men de Jakskens noemen,
Met een' paar moukens ingezet,
Die boven den ellenboog komen,
Met van veur aan 't hert een schuyf,
Al had men geen gedagt van tetten,
Onder en boven is een sluif,
Om de Borsten op te zetten. bis.

7.

En daar dan op een Flodder kap,
Of een rond pypen Cornetten,
Moeder dat staat fraay en knap,
Al was zy maar van twee plaketten,
Eenen langen rok aan 't gat,
Al spant hy tegen de billen,
Steeven met zyn dikken crawat,
Zal my dan zekerlyk wel willen. bis.

8.

Wel Mietje al dat gy verzind,
Dat zal ik u laaten dragen,
Als gy maar wat meer en spind,
Moeder daar zult gy niet van klaagen,
Ja waarachtig Moeder al waart,

Als dat ik maar alle de noenen,
Eens mogt eeten want dat is den aart,
Van al die draagen lange schoenen. bis.

9.

Nu draagt Mietje de moode ook,
Net gelyk de ander Sottinnen,
Maar dat Incroijabel spook,
En wil haar taak niet spinnen,
Moeder agter d' ooren krouwd:
Zy geeft haar Kind alle verwyten,
Ag waar Mietje nu ook maar getrouwd,
Eer dat haar vodden gaan verslyten. bis.

Het wederspannig Huwelyk, of de wonderlyke Bruiloft, tusschen Roosje en Fiolet.

***Wys: Daar was een Meisje van Amsterdam*.**

1.

Het Roosje, heel verheugd van zin,
Droeg aan een Fiolet haar-min,
Om met hem eens te paaren,
Schoon dat zy was reeds ouderloos,
Een bloem van veertig jaaren.

2.

De Fiolet met brandend vuur,
Zogt by de Roos zyn avontuur,
En meende wel te weeten,
Als dat de Roos hoe fris van geur,
Haar blaaden zyn gespleeten.

3.

De oude Roos vercierd haar hoofd,
Schoon byna van haar geur beroofd,
Nog met een fris jong spruitje,
Die zy door d' eerste liefde won,
Door het welluidend Fluitje.

4.

De dood der Fluit bragt haar in rouw,
En maakte haar tot Weduvrouw,
En koos nu 't Fioletje,
Een jonge Telg der oude stam,
Geteeld by dikke Betje,

5.

Het Huwelyk wierd dan ras bepaald,
De Roos en Fiolet die praald,
Op het Huis der Gemeente,
En trouwde daar ook met ekaar,
Tot vreugde der gemeente.

6.

In d' Nieuwe Kerk op den Dam,
Toen daar 't verliefde paar in kwam,
Zag men nog grooter zaaken,
De Roos verliet haar Fiolet,
En scheen haar weg te maaken.

7.

Maar evenwel zy was bedot,
En vlugten in de Hond in de Pot,
En dagt haar te verschuilen,
De Fiolet die volgde haar,
En scheen zig te bevuilen.

8.

Des 's avonds kwam er een Toeslee,
Die nam dat schoone Roosje mee,
En bragt haar na haar Kamer,
De Fiolet ging naar zyn Huis,
Vond zig daar toe bekwaamer.

9.

Doch Fiolet ging weer na haar,
De vrienden waren by elkaar,
Een elk met zyn beminde,
Dus nam de Bruiloft een begin,
Wyl ieder zig liet vinden.

10.

Graauw Erwten schoon wat hart van schil
Gebraaden Vleesch al van een Bil,
Van Stier of Os wilt weeten,
Het overschot dat was voor hun,
Wyl niemand het kon eeten.

11.

De Fiolet wilt myn verstaan,
Die moest de wyn nog haalen gaan,
Maar ziet wat zag men komen,
Genever, midden uit het vat,
Een elk dronk zonder schroomen.

12.

Des 's morgens toen de dag kwam aan,
Zag men een elk vertrekken gaan,
Hun hoofden suissebollen,
Een elk was even bly van zin,
Door 't Zuipen, Danssen, Lollen,

13.

De Roos met haare Fiolet,
Die zouden zamen gaan na Bed,
De Roos verstoord van zinnen,
Die zei: jou mottige Katte Kul,
Ik wil uw niet beminnen.

14.

Zo gaat 't Huwelyk thans nog voort,
Al lang niet zo als het behoort,
De Roos met Fioletten,
Verdraagen zig niet met elkaar,
Door vast gebonden wetten.

Een Nieuw Lied, of de klaagende dogter, welke van haar Minnaar verlaaten is.
Op een aangenaame Wys:

1.

Al myn geluk en vrcugde is vervlogen,
Ik zit in druk met nat beweende oogen,
Een schoon Minnaar,
Een schoon Minnaar,
Heeft schandelyk my bedroogen,
Maar hoe ik zugt of scrhey.
Myn vreugde is voorby. bis.

2.

Ik was een kind van eeven 18 jaaren,
Ik wierd bemind dat bragt my in bezwaaren,
Maar hy trof my niet,
Maar hy trof my niet,
Daarom liet ik hem vaaren,
Ik lachte om zyn smert,
Maar het ging my niet ter hert. bis.

3.

Doch op 't laast toen is 'er een gekoomen,
Die met 'er haast myn hert heeft ingenoomen.
Die vroeg my gunst,
Die vroeg my gunst,
Ik gaf ze zonder schroomen,
Het vertrouwen was te groot,

Dat bragt my in de nood, bis.

4.

Door zoet gevly wist hy myn ziel te winnen,
Hy kwam by myn zo schoon met hert en zinnen,
Ach! kwam hy weer,
Ach! kwam hy weer.
Ik zou hem weer beminnen,
Hy is naar de Oost gegaan,
Het is voor eeuwig afgedaan. bis.

5.

Myn eer en roem lyd nu in 't stof vertreeden,
Myn maagdebloem in oneer afgesneeden,
Myn vreugd is weg,
Myn vreugd is weg,
Zo haastig heen gevloogen,
Zo driftig en gezwind,
Zelfs rasser als de wind. bis.

6.

Mynleeftyd door zal myn in droef heid prangen,
Men heeft gehoord dat ik by hem ben zwanger,
Het stille graf,
Het stille graf,
Dat is myn groot verlangen,
Door hartzeer en verdriet,
Laat myn het leeven niet. bis

7.

Al wie myn ken zal zeker my veragten,
Hoe kan ik dan van iemand troost vrwagte
Losbandigheid,
Losbandigheid,

Doet my in druk vesmagten,
Myn misslag komt in 't ligt,
Voor ieder in 't gezigt

Een Nieuw Lied, Of Tegenzang op het voorige.
Op dezelve Wys:

1

Al myn geluk en vreugd is nu gebooren /
Mijn Minnaar kan myn wederom bekooren /
Myn waarde vriend /
Myn waarde vriend /
Laat myn zyn stem weer hooren /
Ik zugt niet of ik schrey /
Maar ik ben verheugd en bly. bis.

2.

Toen ik was jonk liet ik myn minnaar varen /
Schoon hy myn mind / dat baard hem groot bezwaaren /
Hy minde myn /
Hy minde myn /
Doch echter na twee jaaren /
Toen kuste ik verheugd /
Myn Minnaar vol van vreugd. bis.

3.

Ik was verheugd toen hy was weer gekoomen /
Hy heeft terstond myn hart weer ingenoomen /
Dat baard myn vreugd /
Dat baard myn vrengd /

Ik dagt toen om geen schroomen /
Maar was verheugd van zin /
Betoonde hem myn min.

4.

Ik wist geen raad om hem weer te beminnen
Ik kwam by hem streelde ras zyn zinnen /
Hy kuste my /
Hy kuste my /
En voeld het vuur van binnen /
Wyl hy kwam van de Oost /
En was zeer wel getroost. bis,

5.

Hij was de geen die nooit mijn eer zou krenken
Maar zwoer dat hij altoos aan mijzou denke
Als hij kwam thuis /
Als hij kwam thuis /
Daarom zal ik hem schenken /
Om zijn standvastigheid /
Mijn hart is steeds derbleid. bis.

6.

Geen broef elend zal nimmer mijn ziel prangen
Ik ben van hem nog van geen ander zwanger
Ik leef gerust /
Ik leef gerust /
En dat was mijn verlangen /
Want smaad en groot verdriet /
Leid eerbaarheid toch niet. bis

7.

Alschoon mij een ieder wil veragten /
Geen vreugd zo groot dat mij meer kan verzagten

Als dat mijn lief /
Als dat mijn lief /
Na mijn niet hoeft te wagten /
Maar geeft mijn hart en hand /
Aan hem tot onderpand, bis.

Vreede-zang.
Wys: *Schep vreugde in 't leeven*.

1

Schep vreugd, Bataaven!
Nu de lieven Vreê verschynd,
Dat twist en tweedragt,
Onder uw verdwynt,
Wie kent den braven Franschman niet,
die ons de lieven Vreede bied,
Kom laat ons bly vereend van hart,
Zyn gloorie roem verheffen,

2.

Heil zy Buonaparte,
Die ons deze Zeegen bied,
Wie zingt van harte,
Niet een vrolyk lied,
Wy noemen op het hoogts verheugd,
Dees altoos Braven zoon der deugd,
Graveeren vergenoegd en bly,
Zyn naam in onze harten.

3.

Zyn naam blyf duuren,

Zo lang 't Waereld rond bestaat,
Zelfs moet hem agten,
Hy die Vryheid haat,
Bataven koom nu bly ten dans,
Koom vlegten wy den Lauwerkrans,
Om eens het waardig hoofd des Helds,
Der Franken te versieren.

4.

Daar hy als Krygsheld,
In het Veld der eer verscheen,
Vloog als den Blixem,
Elken Vyand heen,
De Alphen melden nog zyn roem,
Dat men uit de oudheid helden noem
Die hem in eer in Heldenmoed
En grootheid overtroffen,

5.

Dat doch het Noodlot,
Hem nog lang het Leeven schenk
En Verjaarde gryshyd,
By het sterven wenk,
Zo kan het jong en teer geslagt,
By de aankomst van heur grootste kragt
Nog eens den roem des Helds der Nyl
Met dierbre toonen zingen.

6.

Hyl zy Buonaparte,
Die ons deeze Vreede bied,
Wie zingd van harte,
Niet een vrolyk lied,

Bataaf en Franschman noem zyn naam
En blyven altoos Durend Zaam,
In Bondgenoot en Broederschap,
door alle Eeuwen leeven.

Slot.

Heil zy Buonaparte,
die ons deezen Zeege bied,
wie zingd van harte,
Niet een vrolyk lied.

Een Nieuw Lied, van de Nieuwerwetsche Incroyable Chirurgyns.
Wys: *Daar was een Meisje van Amsterdam*.

1

Wat ziet men niet al nieuwigheid
Een Chirurgyn besteed zyn tyd,
Om zig bemind te maaken,
Met klederen na de eerste zwier,
Nu dat zyn ook zyn zaaken.

2

Laast wierd een Chirurgyn gehaald,
Maar raakte in zyn werk verdwaald
Hy zou een man klisteeren,
Hy haald zyn Scheermes voor den dag
Om hem de Baard te scheeren.

3

de man die sprak: hoe zo Mynheer,

Ik wagte na een goed klisteer,
Myn baard is nog aan 't groeijen,
Gy wagt nog wel een dag twee drie
Kom dan om hem te snoeije.

4

de Chirurgyn stond heel verbaasd,
En sprak ik had ook door de haast,
Myn Spuit en al vergeeten.
dat werk komt ons zeer zelden voor,
En ziet dat moet gy weetens

5

Hy ging dan wederom na huis,
En sprak dat is een droevig kruis,
Nu weder Aderlaaten.
Nog plysters smeeren voor die Meid
Haar Beenen zyn vol gaaten.

6

Terwyl dat ik dit werk verrigt,
dan is die oude Man veelligt
Aan zyn kwaal overleeden,
't Coliek dat is een drommels kwaad
Men moet veel tyd besteeden.

7

Nog mooijer grap die hij laatst had,
Een Meid moest daadlijk uit de Stad
Zij scheen aan twee te breeken,
Voor dat zij gong wou zij tog graag
de Chirurgijn eerst spreeken.

8

die man kwam daar ook aan 't huis,

En vond het werk al lang niet pluis,
Hij dogt dat zij moest baaren,
ô Neen! gij moest in uw practijk,
Al beter zijn ervaaren.

9

de Chirurgijn had ai weer gedaan,
Hij moest al weer vertrekken gaan,
En dagt dit practiseeren,
dat gaat tog niet, mijn moeste kunst
Bestaat in het Baardfcheeren.

10

doch alle Meesters zijn niet een,
de grootste snoevers in 't gemeen,
dat zijn de grootste prullen,
die om het houden van haarzwier
Hun beurs van andere vullen.

11

Een kundig Meester handeld regt,
Beziet de wond en overlegt,
wat dienstig hem kan weezen,
En ziet dan binnen korten tijd,
den Lijder ras geneezen.

12

Nu nog een Vaersje tot best uit,
'Er meer van te zegge is voorgeen duit
Veel hebben het ondervonden,
Als dat de zagte Chirurgijns.
die maaken stinkende wonden,

Aria
Op een aangenaame Wys.

1

Kom lief meisje voor de raamen
Liefde, liefde houd de wagt:
Schim maar in verliefd te zamen,
Dwaale, dwaale rond by nagt, bis.

2

Zwart daar maan ossterre schynen
Is voor het voor het gezigt,
Daar de minnende oogjes kwynen
is het helder helder ligt, bis.

3

Wilt u minnares verhooren,
Kom in zyne zyne arm,
Zyne vingers zyn bevrooren,
Maar zyn hart zyn hart is warm bis

4

Komt een lief meisje voor de raamen,
Liefde, liefde houd de wagt
Schim maar in verliefd te zaamen
Dwaale, dwaale rond by nagt bis

Een Nieuw Lied, aan een afgedankte Minnares van een Stuurman.

Wys: Pantelon naar kunst verheeven.

1

Geen schyn berooft myn meer van zinnnen/
Ik houw myn hart voor myn alleen/
Ik zal een and're daame minnen/
En weezen met myn lot te vreēn/
Zy die myn dagt in slaap te wiegen/
Is thans een adder in myn oog/
Zy zoekt niet als myn te bedriegen/
Schoon ik haar achte Hemel hoog bis

2.

Zy zwoer myn van nooit te verlaaten/
Door dat ons scheid de bleeke dood/
Maar ziet zy myn nu op de straaten/
Dan is haar Hart zeer ongestoord/
Ik ben vry gezuster in myn wooning/
Als een die daagelyks 't geld hanteert/
't Is voor haar een bloot vertooning
Wyl zy 't waar genoegen ontbeert bis

3.

Ik was in 't eerst wel wat klynmoedig
Myn dagt ik miste een trouw vrindin/
Maar nu wensch ik haar kloekmoedig
't Loon 't geen zy aan myn verdient

Al haar vriendschap zyn valsche streeken/
Ygen belang is al haar daat/
Ik zal 'er niet myn hooft me breeken
Doe of 't verder met haar gaat/ bis

4.

Een stukje Broon met een teugje water
Is beter te weezen als aan Dyands dis
Is 't niet te vroeg dan is 't wat laater
Wyl 't dog met genoegen is/
Jk zal voortaan gaan besluiten/
Om niet meer by haar te gaan/
Dier meede zal ik myn Lied:e uiten
't Js voor eeuwig afgedaan/ bis

Charlotte by het Graf van Werther.
Wys: Slaapt gy nog myn welbeminde.

1.

Al de vreugde van myn leeven
Werter zonk met u in 't graf,
Zo perst aan iedermensch gemeente
Stillen jammer klagten af,
Och waarom verschriklyk noodlot
Werther werd gyooit my vriend
Waarom werd uw arme Lotje,
ooit door het iedelst hart bemind

2.

Immers had myn zalige moeder,
Myn aan Albertis min verpand,
Immers schonk ik voor haar sterf bed
Albert gaf myn hert en hand,
Ik heb hem eeuwig trouw gezwooren
Ik blyf getrouw aan myne eed
Hemel! ach! gy kent myn onschild,
Gy die myn gedagten weet.

3.

Ach gy ziet hoe gul hoe zuiver,
Nog myn hart voor Albert staat
schoon het ontvlamt door reine vrienschap,
Juichend reder zuchten staat,
En dus weeten ik zelf het moortuig
Dierbre dat uw heeft ontzield,
Wat hoop heeft dus wreed de blom
Van uw levens steel vernield

4.

Was om myn dat uw boezem,
zinloos jongling wreed doorschoot
ach! ik zie de wonden gaapen,
Van het doodelyk treffend loot,
Ik zie natuur uw laaste worsteling,
ik zie de grond met bloed besproeit

Met het bloed dat door uw Lotje
Dierbre Werther heeft gevoeld?

5.

Moesten uw myn woorden grieven
Woorden die de vriendschap sprak
Daar uw liesde in alberts boesem,
't Vuur van minnennyd ontstak,
Werther kan myn heil uw streelen
Sprak ik: zoekt gy Lotje rust,
Dat ik dan nog deeze avond,
Van uw word vaartwel gekust.

6.

Eer en pligt gebied ons schreiden
En daar seygt zy weenend neer,
Ik gehoorzaamd, riep gy snikkend,
Neen ik stoor uw rust niet meer
Hemel word de aaminninge onschuld
Van onkuische min verdagt!
albert heeft uw zuivere liefde,
Dierbre! al te lang verwagt.

7.

ach! gy vlood, ik heb uw schreyend
Werher toen voor 't laast gezien
Maar moest gy daarom het leeven,
In des arm des doods ontvliên?
ach! my dunkt uw schim verfield my

Volgt myn Werther waar ik ga
Zelfs uw laa[...]e doodsnik zugt my
als een kwynende Echo na.

8.

Ik ofier dus myn tedere traanen,
Door geen wreede dwang gestoord
en my hart zugt myn myn werther
Dat gy myne klagten hoort,
Nog streeld my 't verkwikkend denkbeeld,
Dat ik eens my leed doorstreên,
Uw met blyschap zal omhelzen,
In het Ryk der Zaligheid.

De klaagende Minnares over het verlies van haar Roosie.
Wys: Luxenburg,

1

Brengt hier geen kragten aan den dag
Ik ben een maagd die klagen mag,
die nog jong en teer,
Roemde op haar Eer,
Ik was een fleur der maagden,
Ik had een Roosje dat was nooit geplukt,
maar door de liefde is het weggerukt,
ô God! hoe kan het zijn,
dat Kupidootje klijn,

Wat steekje als fenijn.

2

Een Jonkman die mij zwoer zijn trouw,
En voor zijn Bruit mij hebben wouw,
ô God! hoe kan het zijn,
die mij in den schijn,
Alzoo teer beminde,
En nu zoo laat hij mij al in den druk,
Hij is gevlugt, ag! wat een ongeluk,
Ag! heb ik dat verdiend,
dat myne beste Vrind,
myn niet opregt bemind.

3

Helaas! myn Roosje was geplukt,
den Bloem was van zyn steel gerukt,
Het slot van Kist en Kas,
dat zoo zeker was,
dat vind ik nu ontslooten,
daar te vooren niemantin mogt gaan,
Vind ik de deure nu wijd open staat,
dat is 't waar ik om zugt,
de Jonkman is gevlugt,
Ik ben van hem bevrugt.

4

Kom dogters hoord nu myn gewyn
Laat my voor u een voorbeeld zyn,
denk dat de Jonkmans al,
Hier in dit geval,
Zoeken te vertellen,
Schoon dat zweeren u getrouw te zyn,

Aan haar belofte schyne 't engelen te zy.
die door de liefde haar kragt,
Zo menig reine maagd,
Heeft in verdriet gebragt.

Een Nieuw Lied, op de gevangen deserteur.
Op een aangenaame Wys:

1.

Als ik ben gedezerteerd,
Tot Mechelen ben ik gekoomen,
De Fransche hebbe my geattrapeerd,
My dagt daar zou 'er wat van koomen.

2.

Zy vraagde my al naar myn pas,
En dat zo met eenen,
Ik zei 'er Citoyen ik kan u niet verstaan,
Zy bonden my aan armen en beenen.

3

Zy bragten my by den Commandant,
Hy zei 'er nu zal ik u wel krygen,
Naar de waterpoort zo moest ik gaan,
En nog moest stilletjes zwygen.

4.

Zes-en-twintig maande heb ik verwagt,
Al op de waterpoort gezeeten,
Toen moest ik voor myn pyn en smert,

Den Tribunal passeeren.

5

En als ik kwam op 't Tribunal,
Wat wierd 'er myn daar voorgeleezen,
Agt jaaren in de yzers tegen wil of tegen dank,
Myn dagt dat kan 'er niet passeeren.

6

Myn Divanseur sprak heel geland,
Dat zal 'er voorwaar niet weezen,
Agt jaaren in de yzers dat is veel te lang,
Daar over zullen wy appeleeren.

7.

En toen kreeg ik nog een goede afslag,
Al van agt jaaren op drie maande,
Nooit had ik 'er een blyder dag,
My dagt dat zal 'er wel voleinde.

Een Nieuw Lied, of koddige Vryagie tusschen Annaatje van de Winkel en Symen Trekgraag
Op een aangenaame Wys.

1

Annaatje/ speelmaatje/ ik zal uw wat verzellen/
En ik heb gehoord/ ik zal het uw vertellen/
En wilt niet ontstellen/
En word niet kwaad/

Het is van onzen Symen/
Onze beste Kameraad.

2

Myn Moeder/ myn Broeder/ die gingen uit ryden/
En dat al voor plyzier met andere lieden/
Zo regt al na myn huis/
En hy kroop op myn Bedje/
Zo stil gelyk een Muis.

3

Myn oogen/ die boogen/ om by haar te leggen/
Het is beter op een Bedje als agter de heggen/
Ik durf het niet zeggen/
Hy maakten myn bloot/
Hy ligte myn Hembd op en hy kroop in myn schoot:

4

Toen dwong hy/ en drong my al in myn handen/
En ik zei: wel Symen! waar moet hy nu belanden/
Zy raakten aan het branden/
Hy liet het myn zien/
't Was hard/ 't was zagt/ het scheen wel Elpenbien.

5

Hy wipten/ hy stipten al op en neer/

Zyn onderlyf dat ging al op en neder/
En hy kon schier geen meer/
Hy raakten op den grond/
Toen hy had gedaan liep weg zo terstond.

6

Annaatje/ speelmaatje/ zoud gy het wel gelooven/
Dat Moeder leid van onder en Vader na boven/
Zo heet gelyk als vuur/
En met zo liep ons Symen/
By Naatje zynen Buur.

Een Nieuw Lied, ter aanmoediging van alle Bataafsche Jongelingen. om Dienst te neemen onder de Witkleppen.
Op een aangenaame Wys:

1

De vierde halve Brigade fier,
Die heeft nog volk van noden,
Komt Knaapen met groot plyzier
Het handgeld word u aangeboden
Neem maar dienst voor Bataafsche Fuselier,

2

De kleeren staan zo sraai en net,

Een Blaauwe Rok met witte lapelle
Een Hoedje daar by opgezet,
Meisjes kunt gy krygen een stuk drie of vier,
Als 't maar is een Bataafsche Fuselier,

3

Als wy leggen in 't Guarnisoen,
Dan is ieder Meisje te vreeden,
Een Witklep die kan haar voldoen
Dan schenkt zy haar hart en hand,
En haar eer geeft zy te pand.

4.

Men hoort de Trommel slaan,
Soldaaton wilt u Rantzels pakken,
Het vertrekken dat komt nu aan,
Als wy dan trekken na den Ryn,
Is 't voor de Meisjes groote pyn.

5

Ons braave Officieren die zyn vol moed,
Ja die waagen ook hun leeven,
Als zy maar na 't Veld toe moet,
En raaken wy dan in groote nood,
Dan geeven zy ons Genever, Kruit en Lood.

6

Daar is geen grooter plyzier,
Als by de vierde halve Brigade,
Daar kunt gy leven in groot plyzier
Gy jonge knaapen komt maar van rondom,
En neemen dienst by 't eerste Bat taillon.

7

Wel kloeke Helden houd u constant
Want ik schai 'er uit met schryven
Stryd voor uw dierbaar Vaderland
Een witklep staat in myn hert geplant,
Zo lang 'er een is in ons Land.

8

Wie dit Liedje heeft gedigt,
Het zyn twee Amsterdamsche meis jes,
En hun hertje dat was ligt,
En houden graag van een plyzier,
Met een Bataarsche Fuselier.

Een Nieuw Lied.
Op een aangenaame Wys:

1.

Uw door den trouw myn hart en hand te geeven
Schoon voor my altoos 't geluk der zaligheid,
En van u afgaan brengt my alles aan 't leeven,
In sier de liesde is van 't ongeluk.

2.

Weest niet bevreest uw hart de loop te geeven,
Aan dit geval 't welk ik u steeds kom bien,
Niets is zo zoet als door Lieza te leeven,
Niets is zo schoon als 't geluk van u te zien.

3.

Om myne drifte eerst te bedaaren,
Min ik u nog zo veel als toen,
Ach myn Lieza! als detrouwste der Minnaaren,
Geef slechts een lonk of maar een zoen.

Aria.
Op een aangenaame Wys:

1.

Ik was op een duister naaren tooren,
De jongeling zat in zyn druk.
Dat doet natuur zich in myn hooren,
En ik schrei om zyn ongeluk,
En ik hoor hem zyn leed bestreiden,

Dan heb ik nagt en dag verdriet,
Mama gy moet niet op myn keiven,
U deernis is myn liefde niet.

2.

Als ik aan 't eenzaam venster luister,
Dan druk zyn kiaagstem myn door 't hert
Dan is zyn tong als vast gekluistert.
En hy wenscht dat hy mijn eens had,
Hy zou myn nagt en dag doen blyven,
Als hy zyn stem eens hooren liet,
Mama gy moet niet op myn kijven,
de deernis is de liesde niet.

3

Myn liesde verdient de jongeling.
Eens zong hy zo aandoenlyk teeder.
dat heel myn ziel wierd overheerd,
Hy zong zijn lied hy zong het weder,
Eer ik het wist had ik het geleerd,
Zints heb ik het maar laaten blyven.
Nagt en dag herdenk ik myn lief,
Mama gy moet niet op myn kyven,
de deernis is de liefde niet.

Een Nieuw Lied. of Tegenzang op het voorgaande.
Op dezelve Wys:

1.

Ik was op een duystre naare avond,
Net meisje zat in naare druk,

Zy scheen als geheel betoverd,
En zy beweend haar ongeluk,
Haar minnaar heeft haar verlaaten,
dat baard haar steeds een groot verdriet,
Ach moeder wat zal het my baaten,
Myn minnaar kent de liefde niet,

2

Ach trouwloos minnaar aluw poogen
Treft zeker myn verstand en zin,
Toont gy geen meerder mededoogen,
Met my ik vloek uw hart en min,
'k zal me niet meer op uw verlaaten,
Vaarwel ik schuuw uw als de dood,
'k zal zo lang ik leef uw haaten,
ô Minnaar gy zyt valsch en snood,

3.

Myn zuivre ziel tart alle smarten,
die my steeds worden aangedaan,
Ik kan hem nimmermeer van harten.
Zo als te voor, beminnen gaan,
ô neen ik zal het alles meiden,
Het huwelyk baard veeltyds verdriet,
'k zal my in myn staat verbleiden,
de vryheid kent zyn rykdom niet.

Een Nieuw Lied.
Op een aangenaame Wys:

1.

Laat vry de Politiken spreken,

Op vrienden drinkt en weest vergenoegd,
Laat zy haar kop aan stukken breeken,
Of Vrankryk en of Engeland wint,
't Mankeert ons niet aan schip of boot,
Wat heeft het dan met ons voor nood.

2

Laat Vrankryks witte en roode wyne,
In prys doen ryzen nog zo hoog,
Dan groeit nog wyn aan enze Reine,
Men drinkt dog gaern een roos daar van,
Want onze Waard gy ziet het wel,
Die schenkt zo gaern de glasen vol.

3

Laat Bonaparte de Turken slaagen,
En Vrankryks roem daar brengen aan,
Kan hy haar uit Egypten jaagen,
Wat gaan ons dog de Turken aan,
Wy zien zo gaarn der helden roem,
Zeer weid van onze eigendom.

4

Mag Nelson ook zyn arm verliezen,
Als hy de Fransche Vloot bevegt,
Den kryg alleen op Zee verkiezen,
Wy zyn op Land ook zeer vergenoegt,
Wy juichen me op ieders winst,
En drinken bly op d' oorlogs kunst.

5

Viva ter regter en ter linker,
Het gaat op ons geselschap wel,
Vriendschap versoet ons zeer het drinken,

Komt vrienden schenkt de glaasen vol.
En drinkt en laat dit glas vol wyn,
't herdenken onser vriendschap zyn.

6

Laat ons het beste niet vergeten,
By deezen soete Nectar wyn,
Vrouw Castleines dank voor u eeten,
Heer Castelein voor lekkeren wyn,
Niet waar wy waaren by u bly,
Komt haast by ons en doet zo als wy

Een Nieuw Lied, of Tegenzang op het voorgaande.
Op dezelve Wys:

1

Vivat Bataave laat ons zingen,
Tot eer en roem van het Vaderland,
Geen Brit of Keizer kan ons dwingen,
De Dwinglandy is by ons verband,
Wy keeren terug en brengen mee,
Die van ons lang gewenste Vree.

2

wy trokken als braave oorlogsknegten,
Al voor de vryheid in het Veld,
Het eerste woord was dood of vegton,
De zinspreuk een bataatsche held,
wy vogten met een srisse moed,

En waagden voor het Vaderland ons bloed,

3

Met veel gevaar en veel Marscheeren,
Kwamen wy tog in Duitschland aan,
weisburgs vesting wou zig weeren,
Maar het waar haast met hun gedaan,
want het bataafsche bom en kanon,
Gaave wy haar de wellekom.

4

Wy hadden de Vesting ras beschooten,
Zy boode trouwe wederstand,
Veel braave helde ter neer geschooten,
Ten dienst van 't lieve Vaderland,
Maar den eenendertigste dag,
Het Fort in onze handen zag.

5

Toen zag men ons wapen triompheeren,
En net accoord wierd aangegaan,
Dat zy in volle krygsmans eeren,
Het Fort moesten veriaaten gaan,
Na haar Armoe frank en vry,
Bataaven! haar de slaverny.

6.

Tot Zwynfort zag men nieuwe blyken,
Var onze edele Heldenschaar,
Kyzertyke armêe moest wyken,
Want onze jaagers en Huzaar,
Vervolgde haar van alle kant.
Met sabel en pistool in de hand.

7.

Wy volgde haar al zonder schroomen
Maar hadde nog een slimmer dag,
Eer wy in B[...]mberg zyn gekoomen,
Het was voor ons een harde slag.
Maar 't Bataafsche volk triumpheerd,
Met roem in haar Vaderland weerkeerd.

8

Nu zal Hollands tuyn weer groeijen,
Tot nut en best van 't algemeen,
Koopmanschap en Zeevaard bloeijen,
En lieve meisjes houd u tot Vree,
Want wy Bataave zyn bereid,
Trekke alryd voor u ten streid.

Samenspraak tusschen een jager en jagtgodin.
Op een aangenaame Wys:

1.

'k Ging lest myn verblyden,
Langs een groene Hyden,
'k Ging est myn verblyden,
Al door het groen,
Ik nam myn Vogels meden,
Om die wel te besteeden,
Om te vangen naar verlangen,
Daar myn jonk hert na tragt.

2

Ik kwam wat nader,

Langs de groene bladers,
Ik kwam wat nader,
Al door het groen,
Ik zag een Jagt-Godinne
Zy was zeer zoet in 't minne,
Schep vreugde door deugden,
Wy speelden in dat groen

3

Schoone Jagt-Godinne
Laat ons met vreugde beginnen,
Schoone Jagt-Godinnen,
Met groot ootmoed,
En wild voor my niet beven,
Schoonste Maagd verheven,
k Zal u geven myn jonk leeven,
Voor u met groot ootmoed,

4

Jonkman gepreezen.
Laat my alleenig Weezen,
Jonkman geprcezen,
Dat bidde ik U,
Want daar zyn zo veel Vryers,
Schoonsprekers en verlyers,
Het zyn liegers en bedriegers,
Gelyk men ondervind,

5.

Schoone Jagt-Godinne,
Ik koom u te minnen
Schoone Jagt-Godinnen,
Myn liefste beeld,

Ik zal u niet bedriegen,
Of ook niet beliegen,
Ik wil sterven ik wil sterven,
Voor u de bleeken dood,

6.

Jonkman u spreeken
Zyn die niet valsche streeken
Jonkman u spreeken,
Zyn die niet vals van grond.
Als gy myn heb gevreden,
En door de min bestreeden.
Gaat hy vlugten laat my zugten,
Dan is 't bedrukte maagd,

7.

Wilt myn geloven,
'k Zal u niet verdoven,
Wilt my geloven,
Dat zweer ik U,
Nu gy zo komt te praten,
Wil 'k op u verlaaten,
Myn jong leeven aan u geeven.
Tot trouw en onderpand,

8.

'k dankte u eerwaarde,
Ik wil u trouw aanvaarde,
Ik dank u eerwaarde,
Met veel eerbaarheid.
Speeld op Fiool en Basie,
Clarinet en Cortasse;
Ter eere doet vermeere,
het leven van ons al.

Een Nieuw Lied, Of de gelukkige visscher
Op een aangenaame Wys:

1.

Ik ging laast Vissen voor plyzier,
Met Hengel snaar, myn tuig is klaar,
Ik kwam ten eerste aan een Vyver,
Maar ziet ik moes het nog eens waagen,
Of ik daar al zonder vraagen,
Mogt Vissen in die Vyver ras,
Om dat hy van een Jufvrouw was,
Van een Jufvrouw, Van een Jufvrouw,
Daar ik graag Vissen wou.

2

Ik zag deez' Jufvrouw lag en sliep.
Ik dagt ik wil, Zeer zagt en stil,
Al in haar Vyver helder Vissen,
Om dat zy sliep docht ik in myn eigen,
'k Zal zien of wat beet kan krygen,
Ik smeet myn Hengel, Snoer en meer,
Myn Dobber ging ten eersten neer,
Ik haalde zoet, Ik haalde zoet,
Myn Hengel op met spoed.

3

Maar ziet doch voor de eerste keer.
Was het al mis, ik kreeg geen Vis,
Ik moest nog eens een Wurmpje wagen,
Ik fmeet myn Dobber Snoer wilt hooren,

Vry wat dieper als te vooren,
Met een zo als ik Henglen lag,
Jufvrouw wierd wakker en my aanzag,
Wat doet gy daar, Wat doet gy staar,
Vroeg zy den Hengelaar.

4

Jufvrouw 't is, geloost my gewis,
Dat ik kom hier, al voor plyzier,
Om m' in uw Vyver wat te vermaaken.
Aan Jusvrouw laat my in uw Vyver,
Vissen met myn Vissers zaaken,
Waarop deez' Jufvrouw vroeg voorwaar,
Is dan uw Visserstuig al klaar,
ô Ja Jufvrouw! ô Ja Jufvrouw!
Ik haar antwoorde gaauw.

5

Ziet Jufvrouw was te vree en klaar,
Ik Viste voort. zo het behoort,
Ja in en uit dat kan niet missen,
Waarop zy zei lief Hengelaartje,
Leg wat dieper met jou Snaarije,
Hoe dieper dat jou Dobber gaat,
Hoe beter dat de Vis aanslaat,
Jufvrouw ik weet, Jufvrouw ik weet,
Dan kryg ik altoos beet.

6

Ik Viste daar, gelooft my voorwaar,
Met groot plyzier, een keer drie vier,
Jufvrouw die zal 't niet ligt vergeeten,
Hoe ik myn Dobber en myn Snoeren.

In haar Vyver gestadig deed roeren,
En Viste in haar Vyver ras,
De Vis die daar heel weinig was,
Die ik daar kreeg, die ik daar kreeg,
Jufvrouw haar Vyver was leeg.

Een Nieuw Lied.
Op een aangenaame Wys:

1

Een schoon Kind van vyftien jaaren,
Vlugte van haar Ouders af,
Toen zy in de Vesper waaren,
En ontliep haar met een draft,
Haal op, laat neer en werk voort,
Laat vry de beuzen kraaken,
Myn arme Meid waar vlugt gy heen,
De Wolf verslint u tot op 't been,
Men veegd rondom alhier aldaar,
Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

2

Toen zy was op weg gekomen,
Een ryke Heer aldaar,
Heeft haar in zyn Koets genomen,
En zy reden met malkaar,
Haal op, laat neer, en werk voort,
Dat komt van zulke zaaken,
Myn lieve merd als jv zo driftig ryd,
Legt g'om ver in korte tyd,
Men veegt rondom alhier aldaar,

Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

3

Op 't eind van 't jaar gekomen,
Barste hier iets anders uit,
Heeft men in 't dorp vernomen,
En toen zong men overluid,
Haal op, laat neer, en werk voort,
Laat vry de Beuzem kraaken,
Het Meisje dat haar huis ontvlugt,
Wagt u voor diergelyke klugt,
Men veegt rondom alhier aldaar,
Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

Een Nieuw Lied
Of aardig voorval tusschen een boer en een jonge dogter, die al de Snipjes in haar Kooy gevangen beeft.
Op een aangenaame Wys:

1.

Daar ging een Boer uit ryden,
Langs een zoo'n groene hyden,
Langs een zoo'n groene laan,
Daar vondt hy een Meisje staan.

2.

Het Meisje sprak wel landman hoort,
Hoe ryd gy zo driftig voort,

Ryd gy zo na die steê,
Neemt my op jou wagen meê.

3

Den Boer die dagt heel vaardig,
Dat lykt een Meisje aardig,
My stondt stil met zyn sleê,
En hy nam het Meisje meê.

4

Wel Boertje wat heb gy in u mand,
Waar op den Boer sprak viegeland,
Voogelen groot en klyn,
Ik verkoopse by het douzyn.

5.

Heb gy daar toe een voogele zang.
Ik zal 'er jou helpen aan,
Dan geef ik u kontant,
Daar nog geld voor in jou handt.

6

Den boer nam zyn Patrysje,
Hy wees hem aan het Meisje,
Hy zy schoon engelin,
Is dat beesje na jou zin,

7

Of wil gy hebben eene snip,
Die kan sp[...]eren wip, wip, wip,
Of een zoo'n braave Vink,
Ik heb 'er een hy is zo flink.

8

De Snip kwam aangevlooge,

Wel op haar knip gevloogen,
Met een raakte hy daar in,
Dat was net het meisjes zin.

9

Die Snip die is 'er in gegaan.
En voort de knip wierd digt gedaan,
En hy ging wip, wip, wip.
Toen hy moe was in de knip.

10

Den Boer sprak met verrassen,
Wilt nu terdeeg oppassen,
Want daar is een Vink op streek,
Die wil drinken uit jou beek.

11

Het Meisje sprak ik voel hem wel,
En met kreeg zy het in haar vel,
Zo dat het vinkje was,
Schier verzoopen in die plas.

12

Den Boer sprak met verlangen,
Nu is hy al gevangen,
Vogel, Patrys en Snip,
Alles in jou Voogle knip.

13

Het Meisje fprak daar is tot loon,
Een drinkpenning een goude kroon,
Ryd 'er nu maar na de Steê,
En neemen al de Vogeltjes meé.

Een Nieuw Lied.
Op een aangename Wys:

1

Smorgens als hy my kwam wekke,
Met het krteke van den dag,
Kwam hy aan myn venster trekken,
Toen ik in myn rust nog lag;
En ik zy myn lief gepresen, bis.
Opent tog u deur voor myn;
Want de dag is reeds gereezen,
Spoeit u ook dan maar by myn,

2.

Myn lief myn uitverkooren,
Sprak zy met vevreest geluid,
Laat u van geen ander bekooren,
Treed nader tot uw bruid,
Ach hoe lieflyk is het minnen, bis.
In de vroege morgenstond,
Daar hoort men 't gevogelte zingen,
Op den aardbol in het rond,

3.

Myn overschoon annetje,
Sprak myne Bruidegom,
wild dees roos op uw boezem zetten,
Ik omhels u wederom,
En zo smaake wy met elkander, bis.
Deez' lieffelyke geur,
Zo trouwt Annntje met Leander,

In het eelste van haar fleur.

4

Geluk gy overschoone,
Wel leeft te zaam in vree,
wilt beide u liefde toonen,
Dat is myn wensch en bee,
wilt 't huwelyksliefde smaaken, bis.
Op het zagte veere bed,
Daar schoone telgen maaken,
En leeven onbesmet.

5.

Speel nu op Bas en Fluiten,
Ter eere van dit paar,
En wil de vreugd besluiten,,
Met 't klinken van de snaar
Op de bruiloft van Annette,
Met Leander haare vriend,
wild de vreugd geen paale zetten,
't Is hier liefde wat men vindt.

Een Nieuw Lied.
Wys: von de drie verrotte Kamisoeltjes.

1

Lestmaal toen ik uit wandelen ging/
Ontmoette my een vreemdeling/
Buiten de Poort ben ik getreden/
Buiten de Poort ben ik gegaan/
Een mooi Meisje kwam my tegen/

Vroeg of ik met haar wou gaan.

2

Zy zeide wel Jonkman gewis/
Zeg my wat u hanteering is/
Ik ben een wild het weten/
Ik bemin ook ieder een/
Ik kan kuipen en insteken/
Ik kan kuipen al wat ik maar wil.

3

Ik draag een Vaatje zeide zy kloek/
Hier onder myne Schorteldoek/
Ionkman wild 'er wel op letten/
En ziet eerst naar het gebrek/
Want ik zeg u zonder gekken/
Wat gy kuipt is altoos lek.

4

Daar hebben veel Meesters by geweest
Die wel hadden een vlugge geest/
Jonkman wild het beter maken/
Doet u werk maar als een Man/
En wild het maar blyken Laten/
Want gy zyt een fraay Jonkman.

5

Ik deed myn werk wel als een Man/
'k nam myn hoepel en dreef hem an/
Ik dreef hem wat op; ik dreef wat neder
Dat bekoorde haar Jonkhert/
Zy zy of bent gy jong en teder/
Gy kunt Geneezen myn Minnesi[...]ert.

6

Jonkman wilt my nog eens kuipen/
Want gy kuipt met groot verstand?
Men zou 'er geen spaansche wyn voor zuipen/
Gy kunt geneezen myn Minnebrand

Een Nieuw Lied, of de Leugenachtige Naaisten.
Op een aangenaame Wys:

1.

Daar woond een naister hier omtrent
Wel in haar werk ervaaren/
z' Is door haar Pronkery bekend/
En door haar loogentaalen/
Zy beloofde aan een vrouw/
Dat zy by haar naajen zou/
Maar werkte by een ander/
Dat is niet regt maat zeker flegt/
Dat zy zo flordig handeld/
En niet doet/ zo zy zegd.

2

Wel Naaister wat mankeerd 'er aan/
Dat wil ik wel eens weeten/
Dat gy u woord niet na en kwaam/
Of krygt gy geen goed Eeten/
Heb ik u dagloon niet betaald/
't Is maar Hovaardy die Praald;
Reeds in u grootzig weezen/

Daarom wild gy van alle Lien/
Als Juffer zyn geprezen/
Als Juffer zyn gediend.

3

Zondags zwierd zy over straat/
Met lange floddermutsen/
Zy voerd een groote Juffers staat/
En trekt dan ondertusschen/
Haar mond in fyne Plooitjes net/
Zy leid des Morgens laat op 't bed/
Een zwarte doek met randen/
Een Inkroyabels Jakje aan/
Zo gaat de Juffer wantelen/
Wil niemand spreeken aan.

4

Vraag haat eens waar zy groots op is
Zy zal het zelfs niet weeten/
't Is op de Hovaardy gewis/
Of op haar kromme Beenen/
Ous Naaister als 'k u raden zal/
Kleed u langer niet zo mal/
Houd u niet op met Liegen/
Dan zingt men niet van mooije Griet
De straaten langs met lieden/
Zo als het is gescheid.

Een Nieuw Lied.
Of de Verliefde Vinkevanger.
Op een aangenaame Wys:

1.

Vriende luister na myn reden,
Ik zal zingen een aardig lied,
Ik zal uw wat nieuws ontleden:
Wat t' Amsterdam is geschied;
Hoe een Jonker steld zyn sm,
Op een overschoon Godin.

2.

Deze Jonker lag in 't Venster,
Uit te Kyken: en hy zag.
Een Boerin: die daar voorby kwam,
Ja voorby kwam op dien dag,
Die met Vogels was belaan,
Die zy zou verkopen gaan.

3.

De Heer sprak tegen 't boere meisje,
Waar gaa jy zo haastig heen:
De Boerin zei na de markt voor een rysje,
Ik koom met vinken van Amstelveen:
De heer zag het Meisje aan,
Zulke staan my heel wel aan.

4.

Schoone Vog'len; zy ze Vog'len,
Schoonder Vog'len heb ik nouw,
De heer sgrak waar voor laatje u Vog'len,
't Meisje sprak ter goede trouw:
Voor negen stuivers myn Heer,
Zomtyds kryg ik nog wel meer.

5.

Negen stuivers zal ik je geeven,
Tree maar binnen ontsangt u geld,
Ik nooit mooijer klugt bedreeven.
Sprak de Jonker als een held,
Met zo sprak 't Meisje ras,
En stak 't geldje in haar tas,

6.

En hy gaf haar wyn met zuiker:
Ag! ag! zeidze: zulke Drank:
O die smaakt my als de duiker,
Ag hoe lekker smaakt my dat;
Doe hy zag dat zy het mogt;
Heeft hy haar nog eens toegebrogt.

7.

Hy greep 't Meisje by haar armen,
En hy wierp haar op 't Bed,
't Meisje dat begon te kermen;
En zy zeï wel wat is dat,
Vroeg ik 't uw van te veren niet,
Waar voor gy u vog'len liet.

8.

Neen zy zei 'k meende myn Vinken,
De Jonker zei ik meende jou,
Daarom gaf ik u wyn te drinken,
Om dat ik u eerst zoenen wou,
Met zo zweeg het Boerinnetje ftil:
En de Jonker dee zyn wil.

9.

En de Jonker was vol vreugde,
By het vangen van een Vink:
En zyn hert dat hem verheugde,
Door het van te vooren drink',

Brandewyn met Zuyker zoet,
Deed hem en 't Boerinnetje goed.

10

Oorlof schoone Boerinnen:

Die met Vogels gaat te mark,
Treed dog in geen Herberg binnen,
Geat maar regt uit na de mark,
Maar weest getrouw die u bemind,
Op dat gy wederliefde vind.

Een Nieuw Lied.
Op een aangenaame Wys:

1

De schoonheid van myn ziels vrindin
De Glans van myn Nanetien,
Doet myn hert van liefde blaaken,
Waarom ik moet eeuwig haaken?
Na het voorwerp van myn Min... bis

2

Haar helder stem haar lieffelyk fier,
haar stralende oogjes en schitterend vier
Haar oogje stort in myn teder herte,
Een onuitspreekelyke smerte;
Alle dagen uur op uur ... bis

3

Myn ziel verteerd in haaren gloed,
Als ik haar hand mag raken
wild myn smerten niet vermeeren,
In haar boezem niet verteeren,
o dat doet myn ziel zo goed, bis.

4

ô Flonkerster die myn doorwond
Houd op van meer te [...]aaken,
wild myn smerten niet vermeeren,
In uw boezem niet verteeren,
Maar bemind my weer zo goed. bis.

5

Och hemel wat een droef geluid,
Hoor ik nu tot myn koomen,
Moet ik dan van droefheid sterven,
Kan ik dan geen troost verwerven,
Van een die ik teer bemin bis.

6

wat hoor ik daar voor lieflykheid.
wie komt myn ziel zo stooren,
't Is Nanette na 't verklaaren,
Of den Echo myn vervaren,
Roept nog eens ik ben te vree bis.

7

wel aan daar is myn hart er hand,
wild uw met myn verbinden.
Laat ons in den Echt vergaaren,
En ons ziel te zamen paren,
Ons twee herten zynen een bis.

8

wild nu dan op trompetten blaazen,
Op dit Heerlyk Huwelyks Feest,
Van een maagd van Vyftien Jaaren,
Die nu op dit Feest zal paaren,
Ja met Lubyn haare vriend, bis.

9

Komt Herders flegt een bloemenkrans
Van Mirthen en Lauwrieren,
wildze op 't Hooft gaan zetten,
Van die schoone Bruit Nanette,
En op Lubyn haaren vriend. bis.

E Y N D E.

Register.

A

Al die maar lust heeft om te vaaren.	3
Ach Moedergeef my doch eens raad.	9
Ach wat is de moode net.	11
Al myngeluk en vreugde is vervloogen.	33
Al myn geluk en vreugde is gebooren.	35
Al de vreugde van myn leeven.	44
Als ik ben gedezerteerd.	49
Annaatje Speelmaatje &c.	50

B.

Brengt hier geen klagen aan den dag.	47

D.

De vierde halve Brigaade fier.	53
Daar ging een Boer uit ryden.	67
Daar woond een Naaister hier omtrend.	73
De schoonheid van myn zielsvrindm,	77

E.

Een schoon kind van vystien jaaren.	66

G.

Geen schyn beroofd my meer van zinnen.	44

H.

Het Roosje heel verheugd van zin. 30

I.

Ik was op een duistre naare tooren 55
Ik was op een duistre naare avond. 56
Ik ging myn lest verblyden. 61
Ik ging lest vissen voor plyzier. 64

K.

Kom lief Meisje voor de raamen. 42

L.

Laat ons de knoop te zaamen trekken. 20
Laat vry de Politieke spreeken. 57
Laastmaal toen ik uir wandelen ging. 71

M.

Myn minnaar is een Jongeling. 5
Myn lieffelyke Roosje 23
Myn Silvia myn uitgeleezen. 25
Moeder ik ben gaarne net. 27
's Morgens als gy myn kwam wekken. 70

S.

Schept goede moed gy Burgery. 14
Schept vreugd Bataaven. 37

U.

Uw door-den trouw myn hart en hand te geeven. 55

V.

Voor deeze moest men buygen.	19
Vivat Bataaven laat ons zingen.	59
Vrienden luisterd na myn reden	75

W.

Wel vrienden wat hoort men niet al.	17
Wy Mannen die voor liesde blaaken.	21
Wat aardige tyden.	21
Wat ziet men niet al nieuwigheid.	39